

PHẦN 19

Đúng cái ngày mà Milicent Royce nhận cô vào làm việc thử, Lacey xin phép được ở lại bữa trưa để làm quen với các thông tin trên máy vi tính cũng như theo dõi thư từ đang chất chồng trên bàn tiếp tân.

Sau bốn tháng ăn không ngồi rồi, cô cảm thấy một niềm vui khó ta khi bắt đầu làm việc trở lại, kiểm tra các danh sách, làm quen với giá cả trong khu vực mà văn phòng này phụ trách.

Đến ba giờ, bà Royce phải đưa một vị khách đi coi nhà và yêu cầu cô trực điện thoại.

Cú điện thứ nhất suýt nữa làm lộ tông tích của cô.

- Văn phòng địa ốc Royce đây, Lace..., - cô trả lời một cách máy móc.

Cô liền bỏ máy xuống, hoảng hốt nhìn cái điện thoại vì cô suýt nữa nói ra tên thật của mình.

Một lúc sau điện thoại lại reo.

Cô buộc phải trả lời. Có thể chính là người gọi vừa rồi. Nói gì bây giờ đây?

Giọng nói ở đầu dây bên kia có vẻ bực bội.

- Tôi nghĩ là cuộc nói chuyện của chúng ta bị gián đoạn, - Lacey trả lời một cách ỡm ờ.

Trong suốt một giờ tiếp theo đó, điện thoại không ngừng đổ chuông và Lacey phải hết sức thận trọng khi trả lời. Chỉ sau đó, đến khi phòng khám răng gọi lại để xác nhận giờ hẹn của bà Milicent cho tuần tới, cô mới nhận ra việc cô trở lại với công việc cũ này có thể tạo ra một cái bẫy đối với cô. Cẩn thận hơn, cô ghi lại tất cả các tin nhắn mà cô đã nhận được. Một người phụ nữ đã gọi : Chồng bà ra được chuyển về Minneapolis và một người bạn có đề nghị với bà ta hãy liên lạc với văn phòng Royce để tìm hộ cho họ một căn nhà.

Lacey đặt ra các câu hỏi thông thường: Muốn bao nhiêu phòng? Một căn nhà loại cũ hay không? Trường học ở gần đó có phải là một tiêu chuẩn cần thiết hay không? Việc mua căn nhà mới có tùy thuộc vào việc bán căn nhà họ đang ở hay không? Cô đã cẩn tất ghi tất cả các câu trả lời, theo mã số thông thường của các nhân viên địa ốc: Min.4ch/3b/chau.c...

Mình quá hài lòng với chính mình, cô tự nhủ khi ghi lại tên tuổi của người phụ nữ đó cũng như số điện thoại của bà ta trên một tấm phiếu khác, lần này

thật cẩn thận che giấu kinh nghiệm của cô về công việc này. Ở cuối cô ghi thêm: "Khách mua cần quan tâm vì thay đổi ngay chỗ ở". Nhưng lời ghi chú này có vẻ chuyên nghiệp quá, cô thầm nghĩ, nhưng vẫn để nguyên như thế khi cô thấy Milicent xuất hiện trước cửa văn phòng.

Bà Milicent có vẻ mệt mỏi nhưng hài lòng khi nhận thấy Lacey có ghi lại các tin nhắn và đã soạn thơ từ. Gần năm giờ rồi.

- Ngày mai tôi gặp lại cô chứ Alice? - Bà hỏi với giọng đượm chút hy vọng.

- Đương nhiên rồi, - Lacey trả lời. - Tôi chỉ có một buổi hẹn ăn trưa mà tôi không thể hủy được.

Trên đường về, Lacey nhận thấy mình không còn sốt sáng nữa. Như thường lệ, cô không có chương trình cho buổi tối và ý nghĩ phải ngồi lại trong căn phòng để ăn tối một mình làm cho cô nản chí.

"Minh sẽ đến câu lạc bộ thể dục, cô quyết định. Ngoài buổi chạy vào lúc sáng, thêm một thời gian tập đột xuất vào lúc tối sẽ làm mình đủ mệt để có một giấc ngủ ngon lành".

Khi thấy cô đến Ruth Wilcox ngoắc cô lại:

- Cô thử đoán xem! - Chị ta hỏi với một giọng đầy bí ẩn. - Tom Lynch tỏ ra thất vọng khi không thấy cô lúc trưa nay. Anh ta còn hỏi tôi coi cô đến lúc sớm hơn không. Alice à, tôi nghĩ là cô được người ta để ý rồi đấy.

Nếu đúng như vậy, anh ta đang quan tâm đến một người không có thật, Lacey thầm nghĩ một cách cay đắng. Cô ở lại câu lạc bộ khoảng ba mươi phút rồi về nhà. Máy trả lời điện thoại nhấp nháy. "Tôi hy vọng gặp được cô tại câu lạc bộ thể dục, Alice à. Tôi rất thích buổi đi chơi tối thứ sáu vừa rồi. Nếu như cô biết được tin nhắn này trước bảy giờ và nếu cô thích ăn tối với tôi, xin cô gọi điện cho tôi. Số điện thoại của tôi là..."

Cô tắt máy nhắn tin và nhận nút xóa trước khi nghe số điện thoại của Tom. Cô không muốn suốt một buổi tối phải đối trá với một người mà ở trong hoàn cảnh khác cô rất thích được làm bạn.

Cô làm cho mình món xăng ực ưa thích.

Rồi cô nhớ lại "Đây là món mà mình đã ăn lúc tối Isabelle bị giết chết. Isabelle có gọi điện và cô không trả lời. Mình đã quá mệt và không muốn nói chuyện với bà ta".

Trong bức tin nhắn mà Isabelle đã để lại trong máy, bà có nói là đã tìm được cuốn nhật ký của Heather và trong đó có ghi một chi tiết khả dĩ có thể chứng minh rằng cái chết của con gái bà không phải do tai nạn.

Nhưng đến sáng ngày hôm sau, khi cô điện thoại đến văn phòng làm việc, cô không muốn đề cập đến việc này, Lacey nhớ lại. Sau đó mình đã đưa Curtis Caldwell đi xem căn hộ, bà vẫn ở trong phòng để đọc cuốn nhật ký của Heather. Vài giờ sau đó bà đã chết.

Những hình ảnh này chen chúc nhau trong tâm trí cô, làm cho cô hòng cô thất lại và cô gần như bị nghẹn với miếng ăn cuối: Isabelle trong phòng đọc sách, miệt mài đọc cuốn nhật ký của Heather với nước mắt ràn rụa. Isabelle thở dài lần cuối cùng khi van xin cô trao lại cuốn nhật ký cho cha của Heather.

Ngay từ đầu, việc gì đã làm cho cô phải bối rối đến như thế? Một cái gì đó có liên quan với phòng đọc sách, đã bắt mình phải chú ý khi mình nói chuyện với Isabelle trong căn phòng đó? Nhưng cái gì mới được? Cô cố tái lập lại cái buổi chiều định mệnh đó, cố tìm cho bằng được cái hình ảnh đã vượt khỏi tầm nhìn của mình.

Rồi cô cũng phải từ bỏ thôi. Cô không tài nào nhớ lại được.

Hiện giờ mình không nên nghĩ đến chuyện đó nữa, cô tự nhủ. Sau này mình cố nhớ lại tất cả những thông tin mà tâm trí mình đã ghi nhận được. Nói cho cùng, đầu óc cũng giống như một máy vi tính vậy, có đúng không?

Đêm đó trong giấc mơ, cô thấy lại hình ảnh của Isabelle tay đang cầm cây viết màu xanh, nước mắt chảy dài trong lúc đang đọc cuốn nhật ký của Heather vào những thời khắc cuối cùng của cuộc đời bà.

Sau khi ghi tên lấy phòng tại khách sạn Radisson Plaza, cách Nicolet Mall độ một trăm thước, Savarano ở lý trong phòng suốt ngày đầu tiên tại Minneapolis để tra cứu cuốn niên giám điện thoại và lên một danh sách các câu lạc bộ thể dục và thể thao của thành phố và vùng lân cận.

Hắn thiết lập một danh sách thứ hai cho tất cả các căn phòng địa ốc, để riêng một cột những nơi chỉ phụ trách các văn phòng làm việc. Có rất nhiều cơ may là các nơi này sẽ không thuê một người không có kinh nghiệm vì hắn biết là Lacey Farrell không thể nào cung cấp một giấy chứng nhận. Ngay sáng mai hắn sẽ bắt đầu gọi đến các văn phòng khác.

Kế hoạch của hắn thật đơn giản. Hắn chỉ cần nói là hắn đang thực hiện một cuộc khảo sát thăm dò cho Hiệp Hội Văn Phòng Địa Ốc Quốc Gia và hiển nhiên là càng ngày những người trưởng thành từ hai mươi lăm đến ba mươi lăm tuổi càng ít quan tâm đến các công việc làm thuộc ngành địa ốc. Cuộc điều tra này chỉ vồn vện có hai câu hỏi thôi: Trong sáu tháng cuối này, văn phòng có thuê nhận một nhân viên mới nào trong độ tuổi đó không với tư cách là nhân viên giao dịch, thư ký hay tiếp tân, và nếu có thì người này là đàn ông hay đàn bà?

Cũng với cách này hắn tiến hành điều tra tất cả các câu lạc bộ thể thao và phòng thể dục. Những câu hỏi cho cuộc điều tra của hắn không mang lại kết quả gì hết vì những người ghi tên vào các nơi đó đều thuộc vào lứa tuổi trên. Nói cho rõ hơn là muốn tìm lại Lacey Farrell bằng con đường này mang lại cho hắn nhiều nguy cơ hơn.

Hắn phải đích thân liên hệ với các nơi đó, lấy cơ là hắn muốn ghi tên để sau đó trưng tẩm ảnh của Lacey ra. Đây là một bức ảnh cũ được cắt từ trong cuốn niên giám của trường trung học, nhưng cũng trông giống lắm. Hắn sẽ bịa cô ta là con gái của hắn, đã bỏ nhà ra đi sau một cuộc cãi cọ trong gia đình. Hắn muốn tìm lại cô vì bà mẹ lo lắng cho cô ta phát bệnh.

Mặc dù vậy, việc điều tra các câu lạc bộ không chắc chắn cho lắm, nhưng cũng may là chúng rất nhiều trong thành phố này và Sandy hy vọng là sẽ không mất nhiều thời giờ cho việc này.

Lúc mười giờ kém năm, hắn quyết định ra ngoài đi bộ một vòng. Khu vực này chìm trong bóng tối vì tất cả các cửa hàng đã đóng cửa từ lâu rồi. Sandy biết con sông Mississippi nằm cách đây không xa mấy. Hắn quẹo qua phải đi về hướng con sông, một hình bóng đơn độc mà người khách qua đường nào cũng sẽ bảo đây là một người đàn ông đứng tuổi không nên lang thang một mình trên con đường vắng trong đêm tối.

Những người qua đường này sẽ không thể nào ngờ là khi đi một mình như thế, Sandy Savarano có cảm giác nóng bỏng đang trào dâng trong người hắn mỗi khi hắn theo dấu một con mồi, mỗi khi hắn có cảm tưởng tiến gần đến hang ổ mà con mồi của hắn đang lẫn trốn.